

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Jaume Asens, en un pleno en el Ayuntamiento de Barcelona, en julio de 2015. / ALBERT GARCIA

Jaume Asens ha denunciado, como penalista, los abusos de la policía, que le sigue viendo como un personaje hostil

El edil que irrita a la ‘Urbana’

C. BLANCHAR / J. GARCÍA, **Barcelona**
 El día en que Ada Colau fue investida alcaldesa, en junio del año pasado, en medio del ambiente de euforia entre los ediles de Barcelona en Comú, llamó la atención la expresión del concejal Jaume Asens (Barcelona, 1972). Conocido abogado penalista, defensor de los movimientos sociales, su cara era un poema. Parecía enfermo. De hecho, se puso enfermo. Además, acababa de perder a su padre durante la campaña. Con trayectorias paralelas en el activismo de base —fueron pareja y ahora son amigos—, Colau convenció a Asens para ir en la lista. Aceptó. No pensaba que la candidatura ganara. Se imaginaba en la oposición, con dedicación parcial al Ayuntamiento, compartiéndola con su despacho. La victoria le su-

puso dedicación plena. Y, también, cerrar el bufete tras 20 años de carrera. Repite que ha sido un sacrificio y duda de que vuelva a ejercer como letrado.

La angustia de los primeros meses se suavizó: fue designado tercer teniente de alcalde de Ciudadanía, Participación y Transparencia y concejal de Sants-Montjuïc, el distrito de la patata caliente de Can Vies y que con el nuevo reparto de poderes ahora corresponde al PSC. Día a día, el trabajo le convenció: fichó a Joan Llinares —quien destapó las irregularidades del Palau de la Música— y entre ambos crearon la oficina de buenas prácticas y un buzón para denunciar corruptelas en el Ayuntamiento. Su perfil mediático había sido bajo. Hasta hace una semana, cuando este diario reveló

las presiones a una letrada de la Guardia Urbana para que no solicitara el ingreso en prisión de un mantero que había agredido a un agente. Asens justificó la llamada diciendo que era una gestión “de abogado a abogado”, una confusión que tiene sentido (ambas partes se han encontrado, como contrarios, en varios pleitos), pero que ilustra cómo aún no ha sabido quitarse del todo la toga.

La llamada telefónica le costó críticas severas de la Guardia Urbana, lo mismo mandos que agentes rasos. La reacción no ha sido una sorpresa. Asens no es precisamente un ídolo entre los cuerpos de seguridad. Durante años, ha estado en la trinchera de enfrente. Y los policías creen que, en cierto modo, sigue allí. La trayectoria de Asens como penalista ha ahonda-

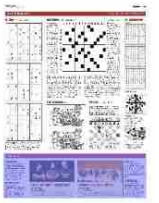
do en la lucha contra la corrupción —casos Bárcenas y Pujol— pero admite que es conocido, sobre todo, por su denuncia de los abusos policiales. Y, en paralelo, por su defensa de activistas, *okupas*, o aquéllos a quienes considera “víctimas” del sistema, lo cual vale también para acusados de narcotráfico.

Asens es miembro de la Comisión de Defensa del Colegio de Abogados de Barcelona, donde se ha relacionado con los letrados más progresistas. Fue abogado de la FAVB, ha colaborado con el Observatorio Desc y también con el Legal Team, que asistió a activistas en las protestas antiglobalización. Ese currículum pesó en el incidente de la semana pasada, del que salió airoso: pese a las peticiones de la Guardia Urbana de investigar a fondo el caso, ha logrado firmar la paz con el despacho de abogados que defiende a los agentes.

Parte del ‘pinyol’

El concejal estuvo desde el minuto uno en la candidatura de Colau. Cumplía un papel de bisagra por su triple sombrero: es del *pinyol*, pero también de Podemos —responsable estatal de Derechos Humanos— y de Procés Constituent. Con todo, sobre él siempre pesa el rumor de que se marchará del Ayuntamiento. Le hubiese gustado, pero no lo hizo para ir a las listas del 20-D. El runrún ha vuelto ahora, en vísperas del 26-J. No se marcha. No lo descarta si hay autonómicas en breve.

Con referentes como Francesc Layret o Salvador Seguí, Asens es el más próximo al proceso soberanista de los concejales de Colau. También es de los más recelosos con el pacto con el PSC. Aunque ha acatado la decisión de Colau, que le ha respaldado en la crisis de la Urbana pese a los equilibrios internos para no disgustar a los mandos. Meticuloso y buen estratega, Asens intenta abstraerse de la situación viendo series. Como *Borgen*, la ficción sobre una mujer que llega a primera ministra de Dinamarca, que le ha dado “claves” útiles para la práctica de la política a la que, un año después, intenta acomodarse.

▶ 30 Mayo, 2016

L'agenda

BARCELONA

19.00 DOCUMENTAL
'Índia, la farmàcia del món'. En el film s'explica per què l'Índia s'ha convertit en líder mundial de fabricació de medicaments genèrics. Té lloc al Centre Cívic Urgell.

BARCELONA

19.00 DEBAT
'Fotografia i acció social'. A la Pedrera Xavier Antich i Kim Manresa debaten com la fotografia transforma la societat.

Nit de jazz fusió a Razzmatazz

BARCELONA
20.00 CONCERT
 Els novaioorquesos Screaming Headless Torsos tornen per celebrar la seva gira de 20è aniversari.

Tornen els Brussels Virtuosi

BARCELONA
21.00 CONCERT
 La jove agrupació belga du al Palau de la Música peces de Briccialdi, Massenet, Taffanel i Txaiikovski.

BARCELONA

19.00 ENTREVISTA
Laia Marull. Dins el cicle *Amb ulls de dona*, M. Àngels Cabré (escriptora) entrevistarà l'actriu Laia Marull a l'Ateneu Barcelonès.

BARCELONA

21.00 CONCERT
Jazz amb Ignasi Terraza Trio. El piano d'Ignasi Terraza, la bateria de Jean Pierre Derouard i el contrabaix de Nono Fernández al Milano Bar.

▶ 30 Mayo, 2016

La 'Cantata 1714' aplega mil persones a Mollerussa

Més de 200 cantaires participen en l'Acte d'Estat

Mollerussa
JOSEP ANTON PÉREZ

L'Ateneu Popular de la Plana d'Urgell, amb la col·laboració de l'Òmnium Ponent-Lleida i de l'ANC del Pla d'Urgell, van organitzar ahir el segon Acte d'Estat, després de la primera edició que es va fer al maig de 2010. En aquesta ocasió l'Acte d'Estat va tenir com a eix la interpretació de la Cantata 1714-2014, 300 anys venent en què van participar 200 cantaires.

L'esdeveniment es va realitzar al Pavelló Firal de Mollerussa des de les sis de la tarda fins les nou

del vespre i va tenir dues parts ben diferenciades; la primera part, on hi va haver intervencions de personalitats significatives del món polític i social sobiranista, tot donant continuïtat al primer Acte d'Estat que es va celebrar a la capital del Pla el maig de 2010. Hi van assistir els màxims responsables de les entitats sobiranistes d'Òmnium, ANC, SÚMATE i AMI a més també de representants polítics i institucionals del país, com Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació; Marc Solsona,

FOTO: JAP / La Cantata '1714 - 2014, 300 anys venent' va fer emocionar el nombrós públic dek Pavelló Firal

alcalde de Mollerussa; Joan Reñé, president de la Diputació de Lleida i Jordi Sánchez, president de l'ANC, entre d'altres. A través d'una pantalla gegant s'han visionat les intervencions d'Oriol Junqueras, Carme Forcadell i del president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont.

La segona part va ser la presentació de la Cantata 1714

– 2014, 300 anys venent, un excel·lent i èpic espectacle musical, una detallada i amena narració dels prolegòmens, dels dramàtics esdeveniments de la Guerra de Successió a Catalunya, de la desfeta del país, de la heroica i perseverant resistència, del resorgiment, de la renaixença fins a arribar al procés actual. És una magnífica obra composta pel

junedenc Josep Rosinach Boronat, que fou estrenada el 24 de juny del 2014 al Palau de la Música Catalana com a part dels actes oficials de commemoració del Tricentenari. La cantata, que va comptar amb la participació de quatre corals de la capital del Pla d'Urgell, va tenir lloc al Pavelló Firal per tal de poder donar acollida al nombrós grup de cantaires.

ALBERT
Espinosa

El karma dels ulls

Article 486. L'altre dia, al mercat, vaig ensopegar amb dos éssers plens de llum. Amb 87 anys, només un portava la veu cantant en tot el recorregut. Em va entusiasmar quan eren en una de les parades perquè l'home va dir que era vegetarià, però un vegetarià especial. «Menjo de tot menys res que abans hagi tingut ulls» va ser la seva declaració d'intencions gastronòmica.

Em va entusiasmar aquesta claredat. No hi ha dubte: si abans va tenir ulls, no s'ho menja. I l'home que l'acompanyava també va deixar anar una altra gran perla. Va dir... Bé, val més que us ho expliqui després del millor de la meva setmana.

Tercer lloc. *El campeón ha vuelto*, de **J. R. Moehringer** (Duomo Ediciones). Aquest no és un llibre de boxa, sinó un llibre sobre les condicions bèl·liques de l'existència. Un preciós relat sobre l'ésser o el desitjar convertir-te en el que sempre has volgut ser.

Em van entusiasmar per la senzillesa de les seves respostes a qualsevol pregunta

Segon lloc. **Benjamin Grosvenor** (Palau de la Música Catalana). T'inspira escoltar-lo, et sobrepren la manera amb què interpreta cada composició i la diposita amb tendresa a tota la platea. El seu **Chopin** em va inspirar felicitat per a 23 dies.

Primera posició. *En veu baixa*, d'**Owen McCafferty** (Espai Lliure). Una d'aquelles increïbles obres que et sobreprenen l'ànima. El trio protagonista està fantàstic, però el que fa **Francesc Garrido** t'ho emportes a casa i et commociona durant dies. La màgia de l'Espai Lliure no falla mai.

I tornant a l'home que acompanyava el vegetarià. En una altra parada, quan li van preguntar si volia demanar alguna cosa, ell va contestar: «Jo només li cobreixo el karma a ell. El protegeixo, li cobreixo el karma». No va afegir res més.

Em van entusiasmar tots dos per la forma que tenien de caminar i també per la senzillesa de les seves respostes a qualsevol pregunta. Cobrir el karma i no menjar ulls. Tinc la sensació que les dues coses estan totalment relacionades. No hi ha dubte que en aquests temps és necessari tenir algú que et cobreixi el karma. ¡Bon diumenge! ■

L'APUNT**Ruben Gimeno
s'acomiada de l'OSV**

Valèria Gaillard

Ruben Gimeno s'ha acomiadat aquest cap de setmana de l'Orquestra Simfònica del Vallés (OSV), de la qual ha estat el director titular durant set anys. Gimeno se'n va per la porta gran, amb la seva estimada *Novena* de Beethoven al faristol, i un programa de tres concerts, el darrer ahir al Palau de la Música Catalana. El també violinista i clarinetista valencià no només deixa una OSV millo-

rada artísticament, sinó també amb més presència, gràcies a projectes com ara el Flashmob SOM SABADELL (2012) o *Victus 1714* (2014), l'adaptació musical de la novel·la d'Albert Sánchez Piñol. El vincle amb l'OSV, però, no es trenca i la temporada vinent dirigirà dos programes. A banda, manté compromisos amb l'orquestra de Tenerife i la de València, a Alemanya i a Llatinoamèrica.

► 29 Mayo, 2016

CRÍTICA DE CLÀSSICA

Els límits del piano

Lars Vogt

Obres de: J.S. Bach i Beethoven
Lloc i data: Palau de la Música
 (26/V/2016)

JAUME RADIGALES

Tres dies després de la magnífica actuació de Benjamin Grosvenor al Palau, un altre pianista ocupava l'escenari modernista. Vint-i-

dos anys més gran que el músic anglès, l'alemany Lars Vogt suposava el contrapunt perfecte a una setmana molt musical a la ciutat de Barcelona. I ho era per la seva exploració dels límits del llenguatge pianístic amb dues obres crucials de la literatura per a teclat: les *Variacions Goldberg*, de J. S. Bach, i la *Sonata op. 111* de Beethoven.

L'articulació nítida, la velocitat a voltes vertiginosa i el domini de

la gimnàstica digital van presidir les variacions bachianes, amb solucions discursives molt ben trobades i que responien a una lectura a fons (partitura en mà) de les pàgines del mestre d'Eisenach i amb resultats molt personals i allunyats d'alguns clics interpretatius que molts tenim al cap davant de les Goldberg.

Sens dubte, l'obra més problemàtica era la darrera sonata beethoveniana, pel seu caràcter enigmàtic, per la seva escriptura d'inusitada modernitat i pels referents literaris (començant per Thomas Mann) que té darrere. Vogt va oferir una lectura in-

Lars Vogt

tenso, anant a fons pel que fa a les possibilitats tècniques de l'Steinway que ocupava l'escenari del Palau i amb ús intel·ligent del pedal. Però confesso que em va deixar un pòsit d'insatisfacció. Pot ser que la cosa estigués condicionada per la densitat de dues pàgines excessives, i que després de l'obra de Bach la millor opció era tornar cap a casa o oferir un programa menys dens. Però el fet que Vogt llegís la partitura i que els darrers compassos sonessin a un cert anar per feina no varen acabar de sadollar les moltes expectatives que hi teníem posades.●

BRASSERIE FLO

"Ofrecemos cocina francesa con un toque mediterráneo"

Ferran Granado, gerente y jefe de cocina de la Brasserie Flo

Ubicada junto al Palau de la Música Catalana, la Brasserie Flo no sólo se mantiene como el lugar de referencia para los amantes de las recetas francesas en Barcelona, sino que les ha incorporado lo mejor de la dieta mediterránea para hacerlas más ligeras y saludables.

-¿Qué encontrarán en su carta los amantes de la cocina francesa?

Desde nuestra llegada a Barcelona en 1982 ofrecemos, entre muchos otros, una serie de platos de cocina francesa íntegramente elaborados por nuestra cocina.

Por ejemplo el *foie-gras* de pato con compota de manzana; la *choucroute* alsaciana con embutido ahumado o con codillo; el magret de pato o el *châteaubriand* a la parrilla con salsa bearnesa... y lo mismo con las recetas de pescado, marisco y los postres como el la tarta tatin, los *crêpes Suzettes* flambeados o el coulant de chocolate con helado de vainilla.

-¿Qué ha aportado la Brasserie Flo a sus recetas francesas?

Le hemos dado un toque de cocina

FOTOGRAFÍA: TONI SANTISO

mediterránea a muchos platos. Por ejemplo aligerando el uso de mantequilla y cocinando con aceite, lo que le da un toque más ligero y saludable sin perder la esencia del plato ni su calidad. Podríamos decir que a día de hoy somos un restaurante de cocina mediterránea con una amplia oferta de platos tradicionales franceses. También estamos muy orientados a realizar una cocina elaborada con producto de temporada y ello nos lleva a cambiar la carta hasta cuatro veces al año.

-Brasserie Flo también apuesta por el producto local...

En la medida de lo posible intentamos apostar por el producto cercano del que conozcamos su origen. En lo que a frutas y verduras se refiere compramos en una frutería ubicada en el barrio gótico de Barcelona que trabaja con producto de alta calidad. Lo mismo podemos decir con parte del pescado que está en nuestra carta.

Mariscada Especial Flo y Experiencias gastronómicas

Uno de los platos más demandados en la Brasserie Flo es su mariscada especial. Tal como nos explica Ferran Granado, gerente y jefe de cocina, consta de "medio bogavante, medio Buey de mar, dos langostinos, dos cigalas, cinco cañaillas, tres ostras francesas, dos ostras gallegas y dos almejas." La mariscada especial tiene un coste de 58,73 euros por persona. Paralelamente la brasserie también organiza veladas donde se combina la música con la gastronomía así como menús especiales denominados Experiencias Gastronómicas.

-¿Cómo dan respuesta a los nuevos hábitos de consumo, intolerancias, etc.?

Intentamos amoldar nuestra carta a las nuevas demandas ya que cada vez el cliente está más informado y quiere probar cosas nuevas. Si por ejemplo están siguiendo una dieta, si son vegetarianos o tienen alguna intolerancia, como pueda ser al gluten, buscamos alguna alternativa en nuestra carta.

-¿Cuál el perfil de comensal de Brasserie Flo?

Muy diverso; los viernes y sábado por la noche contamos con muchas parejas jóvenes y cenas de grupo para los que tenemos salones de 4 hasta 50 personas y menús que oscilan entre los 30 y los 60 euros. Los mediodías de sábado y domingo el público es más familiar y entre semana atendemos a muchos clientes que realizan comidas de empresa.

C. Jonqueres, 10 - 08003 Barcelona
Tel. 933 193 102
reservas-flo@groupeflo.es
www.brasserieflobarcelona.com

EL BALL DE BASTONS DE PATUM PERDUT

La festa del Corpus ha tingut diverses comparses o entremesos que han estat eliminats, com els bastoners o el ball de faixes, i altra volta reintroduïts al llarg de la seva història, com els nans o el mateix porrer o macer

Ramon Felipó
BIBLIOGRAF I EXPERT EN PATUM

La Patum havia tingut anys el seu ball de bastons. Els bastoners de la Patum els hem trobat ben documentats, però aquí només en voldria fer constar tres referències: el programa de Corpus reproduït a la revista El Bergadán del 27 de maig del 1877, el cartell de la Patum del 1902 i els papers Patxot. Històricament de balls de bastons en trobem per les festes del Corpus Christi arreu de Catalunya; segons Duran i Sanpere, a Barcelona va ser implantat el 1620 per Onofre Baró i set companys seus vintguts expressament de Tortosa amb el tambor i tot. La música que feien servir els bastoners berguedans era desconeguda, però el llibre d'Àngel Vallverdú i Robert Rovira *Les músiques del ball de bastons i el seu context* ha posat la partitura a l'abast de tothom amb l'ordenada, metòdica i sistemàtica recerca de les de tots els balls de bastons catalans. Al llibre s'explica que aquesta oblidada peça musical berguedana la van recollir quan es feia el treball de recerca poble per poble, o com llavors en deien, les «missions», de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Segons el pare Josep Maria Massot, aquesta obra era una «iniciativa del mecenes Rafael Patxot i Jubert encetada el 1921 sota el paraigua de l'Orfeó Català i continuada amb eficàcia fins al 1936».

La fitxa del Cançoner que es reproduïeu en aquest article i que transcriu íntegrament és de la carpeta 146, partitura 396, volum 14, pàgina 279. Ball de bastons:

Si voleu que'n balli / El ball de bastons / Han de ser vuit homes / I setze bastons». Cantata per Ramon Espelt Cunill, de seixanta anys, un bover fill de Berga on havia vist i après la tornada del ball. Veí de la casa dita Costa de Cavalleria del terme de Santa Maria de Merlès. Santa Maria de Merlès 26/VII/1931.

Ramon Espelt va facilitar la música del ball i la cantarella, i Àngel Vallverdú va comentar-me: «La música del Ball de Bastons de Berga és comuna amb d'altres Balls de Bastons del Bages i l'Osona, com per exemple el Picotí de Balsareny. De tota manera s'ha d'afegir un petit prevenció ja que la font informant, el Ramon Espelt de Berga, en referir-se a aquesta música va dir que l'havia sentit de petit a Berga i en recordava la cantarella, cosa que reforçaria la hipòtesi que es tracti del ball de Ball de Bastons de la Patum».

A la revista El Bergadán del 27 de maig del 1877, número monogràfic dedicat íntegrament a la concessió del títol de Ciutat a la fins aleshores Vila Reial de Berga. El nomenament de ciutat de Berga en certa manera volia ser un reconeixement i agraïment de la monar-

Els turcs i cavallets en una imatge de l'edició d'enguany de la Patum

quia liberal borbònica –el rei d'Espanya era l'Alfons XII– a tot el poble berguedà pels patiments, desgràcies, fam, morts i infortunis que havien causat a Berga el llarg setge i les ocupacions dels carlins durant la tercera guerra Carlina (1872 - 1876).

El programa de Patum d'El Berguedà diu: «De las fiestas Cívico-Religiosas que se celebran para solemnizar la concesión del Título de Ciudad [...] Durante la próxima Octava del Corpus Christi, ampliando las fiestas de costumbre en la forma que se detalla...» del diumenge 1 de maig a les 6 de la tarda («Ensayo en la plaza del Vall del baile de los Turcs y Cavallets i proba dels fuets per los diables amb maces»). Veiem que els Quatre Fuets s'han mantingut com fins ara i al mateix lloc; però en aquells anys, a més de fer proves dels fuets per veure com petaven, assajaven els que també ferien de turcs o cavallets.

Turcs, cavallets i bastons

El dimecres 30 de maig a les 12 del matí comença amb un «Repique general de campanas, Passada del Tabal, Enanos, Gigantes y Mulassa. A les 8 del vespre «Visita i saludo que hacen los Patumaires y alimañas, a las plazas públicas, templos, y casas de los S.S. Concejales y demás autoridades, acompañados de la banda municipal y del Ayuntamiento, tocando, maniobrando y haciendo petar los fuets de costumbre, en cada uno de dichos saludos finalizando la función a las 11 con el célebre ball dels diables. A les 12 de la noche sale otra vez el Tabal que al toque de Patum, recorre las calles. Le sigue inmediatamente un representante del Ayuntamiento acompañado de la Banda municipal, y llamando con un mazo a las puertas, da el Bon Jorn o buenas fiestas a los vecinos a nombre del Municipio». El dijous 31 de maig a les 4 del matí hi ha (14) «Diana en todas las plazas y Passada general, por la banda municipal». A les 6 del matí fins a les 10 del matí, «recorren las calles por comiti-

vas y haciendo su clásica mímica para recoger donativos, las partes de Turcs i Cavallets, Diables, Sant Miquel, y la Mulagueta, Àliga, Gigantes, Enanos y Ball de bastons». A les 10 del matí, «reunión de todos los patumaires y alimañas en la Plaza de la Constitución (la plaza de sant Pere o Cremada) para ejecutar ante el Ayuntamiento las maniobras de respeto y acompañarles con la banda municipal hasta las puertas de la iglesia». A 2/4 d'1, «Regreso del Ayuntamiento a la Casa Consistorial con acompañamiento de música, patumaires y ejecución de las maniobras de respeto». Això encara es fa abans i després de l'ofici a la parròquia els dijous i diumenges de Corpus. «A les 4 de la tarda se reünen en la plaza todos los patumaires, ejecutan las maniobras de respeto a la Corporación municipal y la acompañan con la música hasta la iglesia». A les 5 de la tarda, «Procesión general... abriendo la marcha Tabal, Mulassa, Àliga, Gigantes, Nanos, Ball de Bastons, Diables, Sant Miquel y el Àngel». A las 7 del vespre «se dará principio a la memorable Patum, observándose el orden siguiente: Ball de Nanos; maniobras de Turcs y Cavallets (remendo de un combate entre moros y cristianos); Diables amb Maça; Mulassa; Gegants; Ball de l'Àliga; y Ball de Bastons. Otra vez Nanos; Turcs y Cavallets; Diables Plens; Mulagueta Plena; Gegants; Ball de l'Àliga; y Ball de Bastons; cuya segunda parte se repetirá otra vez, dando fin a la función con el disparo de un escogido y variado ramillete de fuegos artificiales del pirotécnico Pascual». El dissabte i el diumenge els actes de Patum són bàsicament com els del dimecres i el dijous. La «Mulagueta Plena» vol dir que feia petar més d'un fuert a la vegada i es veu clarament que hi havia dues menes de diables amb uns amb maça i els altres plens.

Josep Noguera explica que El Bergadán número 97 de 30 de juny del 1878 deia «en las funciones patumescas de este año se notó de menos el ball de bastons, el de la faja y los

fuegos artificiales en los gigantes, tanto en el ballet de ley de Déu como en las americanas hubo siempre un verdadero esmero». Noguera també transcriu al seu llibre *Visió històrica de La Patum de Berga* una acta municipal de l'Ajuntament de Berga del 23 d'abril del 1900 que reproduïxo: «Acto seguido y a propósito de la comisión nombrada para las próximas fiestas de la Patum se acordó permitir se establezca de nuevo el Hermoso Vall de Bastons (sic a l'original), subvencionando con 100 pst., debiendo no obstante prestar los servicios que prestaba cuando se usaba en tales fiestas, corriendo de su cargo los vestidos que deben usar». Veiem que fa cent set anys per Patum ballaven els bastoners ni que fos pagant-se els seus propis vestits cada bastoner.

El cartell de la Patum del 1902

En el programa-cartell de la Patum del 1902 hi llegim «Patum! aquesta tradicional festa consisteix i es compon dels actes següents 1. Ball de Turcs i Cavallets, 2. Ball de Diables, 3. Ball de la Mulassa o Mulafera, 4. Ball de l'Àliga, 5. Ball de Gegants, 6. Ball de Nanos, 7. Ball de bastons». Per tant, el 1902 el ball de bastons de la Patum era l'entremès que cloïa la festa i la guita encara era anomenada mulassa o mulafera.

La Patum ha tingut diverses comparses o entremesos que han estat eliminats i altra volta reintroduïts al llarg de la seva història, els nans o el mateix porrer o macer en són un exemple. Avui el ball de bastons de la Patum és un entremès perdut i oblidat, com el també el ball de faixes. Tot i que sembla que va haver-hi un «seriós» intent de reintroduir els bastoners per Patum durant la dictadura franquista en el mandat de l'alcalde José María Vilardaga. D'aquesta hipotètica i frustrada reposició, sempre se n'han dit moltes coses, n'he escoltat diversos comentaris. Potser, una prova d'això seria que en el programa de la Patum del 1951 diu que «después de la Patum de Gala en la Plaza de San Pedro, inmediatamente el Esbart de Bastoners de Balsareny, adherido a la Institución Folklórica Montserrat de Barcelona, acompañado de la Cobla Principal del Alto Llobregat ejecutarán el siguiente programa», amb tot un seguit de balls de bastons. José María Vilardaga va fer restablir en el temps d'exercir el seu càrrec el macer o porrer, després va tornar a desaparèixer, fins que el 1988 es va tornar a recuperar i ara sembla d'una forma permanent i definitiva.

Podem consultar també els articles on es recull la seva partitura: «Una anàlisi del ball de bastons de la Patum», de Robert Agustina, L'Erol núm. 101, «La música del Ball de Bastons de Berga», d'Albert Fontelles, i «El Ball de Bastons de la Patum», de Ramon Felipó, tots dos a L'Erol núm. 95.

Sobre el ball de faixes a la Patum de l'any 1878 que cita El Bergadán, algun dia s'hauria d'estudiar tota la documentació municipal de Patum de final del segle XIX, per veure si n'hi ha més referències que puguin aclarir la seva implantació o durada i música.

▶ 27 Mayo, 2016

La OSV despide su primer ciclo con “La Novena de Beethoven”

➤ La orquesta interpreta hoy esta grandiosa obra maestra en el Centre Cultural

Santi Palos

Es nuestro himno”, ha afirmado Òscar Lanuza, director de la Orquesta Simfònica del Vallès (OSV), de la sinfonía número 9 de Ludwig van Beethoven. Hace tres años incluso realizaron un “flash mob” con la obra, que ha llegado a tener más de 67 millones de visitas en YouTube, y adquirieron el compromiso de interpretarla al menos una vez al año. Lo harán hoy, a las nueve de la noche, en el concierto que cierra su primer ciclo en el Centre Cultural.

UN GRITO A LA COMUNIDAD

“La Novena de Beethoven’ no es solo una obra maravillosa, es también una obra que llama a la comunidad, que despierta emociones profundas, que despierta el deseo de compartir y de encontrarse”, afirma la OSV. No es preciso recordar que la sinfonía contiene la “Oda a la alegría”, originalmente un poema de Friedrich von Schiller, publicado en 1786, que Beethoven leyó por primera vez a los 23 años, y que quiso musicalizar. “Tu hechizo vuelve a unir/ lo que el mundo había separado,/ todos los hombres se vuelven hermanos/ allí donde se posa tu ala suave”, escribió Schiller en esta composición que celebra la unidad y la fraternidad humanas.

El texto (que toma solo una parte del poema de Schiller, de la versión de 1808, y que Beethoven modificó por necesidades musicales o de ritmo) está cantado en el cuarto

Un anterior concierto de la Orquesta Simfònica del Vallès en el Centre Cultural. ARCHIVO

movimiento de la novena sinfonía. La introducción instrumental a este movimiento fue adaptado en 1972 como himno europeo por el Consejo de Europa, y es considerado como la música que de alguna manera simboliza la libertad, y, también, la cultura europea.

UN MONUMENTO MUSICAL

De “la última de las sinfonías”, calificó Richard Wagner la novena de Beethoven, un monumento musical sobre el que hay unanimidad en su consideración de grandiosa obra maestra del repertorio occidental.

Fue estrenada el 7 de mayo de 1824 en Viena, en un concierto que tiene muchas anécdotas y leyendas. Beethoven, ya sordo, no pudo escuchar los aplausos, pero sí ver los pañuelos y sombreros al aire, las manos levantadas, con que el público expresaba su satisfacción.

Este primer ciclo de la OSV en el Centre Cultural también ha incluido, además del tradicional concierto de valsos y danzas del 26 de diciembre, su interpretación con el Orfeó Català de temas cinematográficos, y la “Pasión según San mateu” de J. S. Bach. ▶

LOS DATOS

- **Concierto:** “La Novena de Beethoven”
- **Intérpretes:** Orquesta Simfònica del Vallès, Cor de Cambra de Granollers, Cor de la Diputació de Girona, Eugènia Montenegro (soprano) Mireia Pintó (mezzosoprano), Francisco Corujo (tenor) y Xavier Mendoza (bajo)
- **Director:** Rubén Gimeno
- **Fecha:** Hoy, nueve de la noche
- **Lugar:** Centre Cultural Terrassa
- **Precio:** 30 euros

Arxiu TVE Catalunya - Orfeó Català.
Concert per als socis del Palau de la
Música - 1991

0 h 13 min

125 anys de l'Orfeó Català: les imatges, les veus

- ▶ L'Orfeó Català fa 125 anys: ha estat protagonista a TVE en molts programes
- ▶ Els enregistraments de l'Arxiu de TVE inclouen programes i concerts complets
- ▶ Alguns vídeos fa molts anys que no s'emeten: ara queden per sempre online
- ▶ Aquest recull d'imatges de l'arxiu l'ampliarem durant l'any de l'aniversari

18.05.2016 | actualización 16h40

FRANCESCA PUIG

Durant 2016 se celebra el 125è aniversari de l'**Orfeó Català**: per això de l'**arxiu històric de TVE Catalunya** recuperem **reportages, concerts i diferents imatges** en ocasió d'aquesta efemèride. Alguns d'aquests documents **fa molts anys que no s'han vist** a la televisió. Ara és possible que quedin per sempre a l'abast del públic gràcies a la **digitalització** i les pàgines web.

L'**Orfeó Català** es va crear per conservar, diculgar la interpretació correcte de lletres i música i mantenir l'ensenyament **per a tothom i per a l'esdevenidor** de les cançons catalanes. El van crear **Lluís Millet i Amadeu Vives**. La seva **seu** és -ni més ni menys- el **Palau de la Música Catalana**.

El cor de l'Orfeó Català és de format **simfònic**, amb un **ampli repertori** de la **música tradicional i d'autors catalans**. Interpreta **peces d'alt nivell**, d'obres capdals de **Catalunya** i de la **música internacional**. Els concerts els duen **arreu del món**. Un

“ **Pel 125è centenari de l'Orfeó, TVE ofereix vídeos del seu Arxiu històric que fa molts anys que no s'emeten a televisió**”

"dels més grans símbols de la cultura catalana",
segons **Josep Vila i Casañas**, director de l'Orfeó, i sens dubte, un **ambaixador excel·lent**. “

El Cant de la Senyera, l'himne de l'Orfeó

En l'enregistrament que podeu veure a continuació, d'un concert al **Palau de la Música** el 1981, la primera peça de l'Orfeó és " **El cant de la senyera**". Un poema del poeta **Joan Maragall** amb música de **Lluís Millet**

El seu nét **Lluís Millet i Loras** va ser director del cor de 1977 a 1981. Ell mateix explica breument cada peça abans de dirigir-la. El vídeo no té cap caçalera d'entrada ni de sortida, però sí que inclou el rètols de les peces que interpreten:

- **El Cant de la Senyera** (Maragall, Millet)
- Polifonia catalana sdel Cançoner d'Uppsala: **Bella de vós som amorós**
- Breu del primer to de la Missa del monjo de Montserrat **Joan Cererols, Et incarnatus est**

- Dos motets de **Tomas Luis de Victoria**.
"Oh, magnum misterium" i "Ave Maria"
- **El rossinyol**, popular catalana
- **El noi de la mare**
- **La calma de la mar**
- **Les fulles seques**, sardana d'**Enric Morera**, text d'**Àngel Guimerà**

Arxiu TVE Catalunya - Orfeó Català - Concert a capella 1981

Lluís Millet i Pagés, el fundador de l'Orfeó

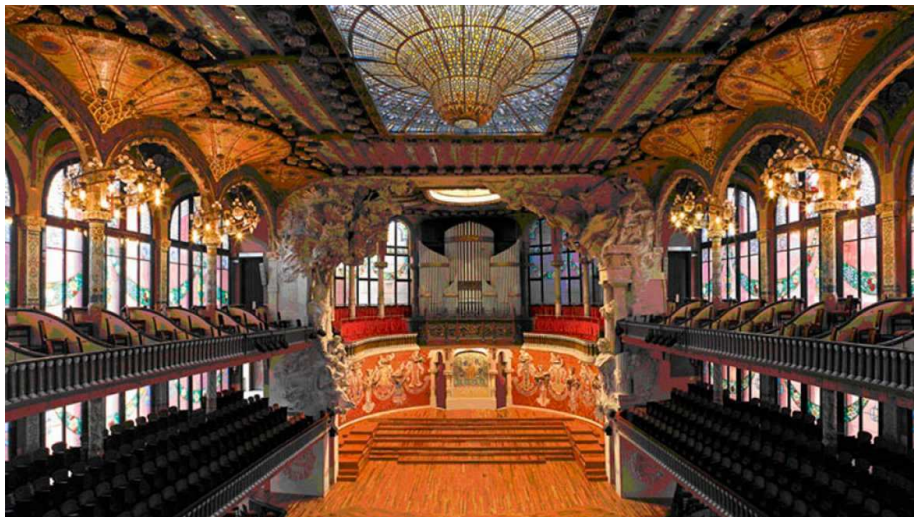
TVE Catalunya dedicà un extens documental al músic **Lluís Millet i Pagés**, nascut a Masnou el 1867. Juantament amb Amadeu Vives, fundaren l'Orfeó que ara compleix 125 anys.

Arxiu TVE Catalunya - L'Orfeó Català: La veu centenària de Lluís Millet

TVE Catalunya ha dedicat també **monogràfics** a la institució, com en ocasió dels seus **90 anys**. El programa, de 24 minuts de durada, inclou **imatges del fundador Millet i Pagés** i de la **primera seu social de l'Orfeó**, al carrer Lladó, abans de l'edificació del magnífic **Palau de la Música Catalana**.

Arxiu TVE Catalunya - Orfeó Català - 90 aniversari de l'Orfeó Català

En el 50 aniversari de TVE Catalunya, l'any 2009, els espectadors també van poder gaudir del Palau de la Música Catalana a través de la televisió. Es va emetre des del

Palau un concert extraordinari de l'"Orquesta y Coro de RTVE". Dirigit per Adrián Leaper i amb **Assumpta Mateu** soprano, **Jordi Domènech** contratenor i Manel Esteve, baríton; van interpretar Lilià, Carmina Burana. En l'obra d'Orff va cantar el **Cor Infantil de l'Orfeó Català**.

50 anys TVE Catalunya - Concert extraordinari al Palau de la Música Catalana

El programa Imprescindibles de TVE va dedicar un programa a Lluís Domènech i Montaner, artífex del **Palau**, amb el títol "**Domènech i Montaner, un arquitecto poliédrico**".

Al documental també fan referència a la seva capacitat per aixecar un hotel gran com mig camp de futbol en menys de 100 dies i la magnífica obra que va dur a terme

també a l'**Hospital de la Santa Creu i Sant Pau**. Tant aquest centre hospitalari com la seu de l'**Orfeó Català** són edificis Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO.

El Palau de la Música Catalana, seu de l'Orfeó Català

Recuperem també un **reportatge** titulat "**El Orfeó Català**" del mític programa "3x4" emés el 7 de febrer del 1989. S'hi mostra el **Palau de la Música** i un assaig.

L'entrevistat és **Jordi Casas**, director del cor.

Arxiu TVE Catalunya - L'Orfeó Català - Creació del Palau de la Música catalana

Aquest recull es va ampliant a mida que es digitalitzen continguts nous de l'Arxiu de TVE a Catalunya.

2

Mundo Hacker

Sábados, a las 12:00

**MUNDO
HACKER**

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Debut memorable de Grosvenor al Palau

Redacció on 27 maig, 2016 / Comments closed

Benjamin Grosvenor. © Decca/Sussie Ahlburg (foto d'arxiu)

PALAU 100 PIANO. Benjamin Grosvenor, piano. Obres de Mendelssohn, Chopin, Ravel, Granados i Liszt. **PALAU DE LA MÚSICA. 23 DE MAIG DE 2016.**

Per Lluís Trullén

Personalitat, tècnica, sensibilitat, expressivitat, musicalitat, serien molts dels qualificatius que podrien definir l'estil mostrat pel jove pianista britànic Benjamin Grosvenor en l'actuació del seu debut a la ciutat de Barcelona. Acomiadat amb una allau d'aplaudiments, el recital eclèctic i exigent proposat no va ser obstacle per mostrar-nos un ventall de les qualitats musicals que l'han portat a ser considerat un dels grans representants d'aquesta nova generació de pianistes brillantíssims cridats a ser els Ashkenazy, Pollini o Argerich del futur.

Grosvenor és un pianista de tècnica impecable, amb un aplom i una seguretat al més pur estil Kissin, Volodos o Yuja Wang. Se sent còmode afrontant moments tan compromesos com els que Liszt va reservar al *prestissimo* de la complexíssima "Tarantella" que tanca *Venezia e Napoli* (l'annex dels *Anys de pelegrinatge*), en la "Tocata" de *Le tombeau de Couperin*, o en el vertiginós "Presto" final de la *Sonata núm. 2* que ha estat descrit com "el vent que passa per sobre d'una tomba" i que exposa l'interpret a un veritable repte pianístic. Amb un articulat i un *legato* admirable, amb salts plens de precisió, amb claredat en els trinats per afrontar la temuda obra de Liszt, o amb una claredat diàfana en les notes repetides de la "Tocata", Grosvenor fa de la tècnica un mitjà per assolir i escrutar la musicalitat que cal que transcendeixi de les obres. És descriptiu en Liszt (líric, poètic, apassionat, refinat, sensible), atorga tot el regust de danses a la manera antiga que Ravel va plasmar en *Le tombeau*, dedicada a la seva mare i als seus amics morts després de la Primera Guerra Mundial, i expressa amb vehemència i destil·lant una sensibilitat plena de maduresa la música de la celebèrrima *Sonata Marxa Fúnebre* de Chopin. Dues obres breus però de gran exigència musical, com són dos dels *Preludis i fugues* de Mendelssohn, servien per iniciar el recital al Palau, en el qual no va mancar un homenatge a Enric Granados. Des del Palau es va demanar que inclogués al programa els *Valsos poètics*, obra que a més servia de cloenda als recitals dedicats a l'Any Granados i que a més ha inclòs en el seu darrer enregistrament. Deliciosa la manera de manifestar aquesta música tan subtil (sens dubte una de les obres més encantadores sorgides del geni compositiu de Granados) i que va tocar amb l'encant i el refinament de la música de saló que es recrea dins l'atmosfera d'aquesta peça.

Grosvenor és un pianista d'una musicalitat refinadíssima, d'un aplom absolut, d'una personalitat que es fa evident en l'elegància del seu fraseig i amb una certa predilecció per afrontar els *tempi* a una velocitat alta. Però malgrat el seu pianisme desbordat, sap copsar el fet essencial que s'amaga dins les obres i els seus components estètics.

El pianista britànic va tenir la deferència de cloure el recital interpretant Mompou i, per últim, mostrar-nos una exhibició tècnica amb el "Capriccio" dels *Estudis op. 28* d'Ernst von Dohnányi, el gran pianista, compositor i director format a Budapest, company i difusor de la música de Bartók i mestre de Sir Georg Solti.

Un dels alumnes de Chopin, Wilhelm von Lenz, deia que “*en el trio de la Marxa Fúnebre de Chopin es pot reconèixer si l'interpret és un poeta o si tan sols és un pianista, si sap parlar o només tocar el piano*”. I certament Grosvenor ens va demostrar, en afrontar aquest sublim moment musical, que ell, a més de tècnica, té un gust musical exquisit.

Like

Tweet

[Revista Musical Catalana](#) © 2013 All Rights Reserved

[Outspoken](#) theme by [Wpshower](#)